

V. *Beļģijas Civilt kodeksa 1134., 1135., 1156., 1157. un 1161. panta nepareiza un/vai kļūdaina piemērošana. Savienības tiesiskās palāvēības principa pārkāpums, jo tas ir piemērojams arī privāttiesību subjektam, kas ir iesaistīts līgumattiecībās ar publisko tiesību subjektu.*

Noraidot sesto prasības pamatu, pārsūdzētajā spriedumā ir pārkāpti civiltiesību noteikumi par līgumu saistošo spēku un nav ievērots līgumu labticīgas izpildes princips, jo tajā nav atzīts, ka Komisijas rīcība, kuras noslēdzošais moments bija papildinājuma parakstīšana, bija radījusi prasītājam tiesisko palāvēību, ka tās piedāvātā metodoloģija tiks pieņemta.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 16. maija spriedumu lietā T-122/15 *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank*/Eiropas Centrālā banka 2017. gada 26. jūlijā iesniedza *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank*

(Lieta C-450/17 P)

(2017/C 293/31)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank* (pārstāvji – A. Glos, T. Lübbig un M. Benzing, advokāti)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Centrālā banka (ECB), Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 16. maija spriedumu lietā T-122/15;
- atcelt ECB 2015. gada 5. janvāra lēmumu (Nr. ECB/SSM/15/1 – OSK11LSPWNVBNQWU0W18/3), izdodot rīkojumu par seku, kas saistītas ar ECB 2014. gada 1. septembra lēmuma (Nr. ECB/SSM/14/1 – OSK11LSPWNVBNQWU0W18/1) aizstāšanu, atstāšanu spēkā;
- pakārtoti, atcelt minēto Vispārējās tiesas spriedumu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;
- piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas pamati un galvenie argumenti

1. Ar pirmo apelācijas pamatu tiek apgalvots Savienības tiesību pārkāpums, interpretējot un piemērojot Regulas Nr. 1024/2013⁽¹⁾ 6. panta 4. punktu un Regulas Nr. 468/2014⁽²⁾ 70. pantu

Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi attiecīgās Regulas Nr. 1024/2013 (VUM regula) 6. panta 4. punkta otrās daļas normas, skatītas kopā ar Regulas Nr. 468/2014 (VUM pamatregula) 70. panta 1. punktu. Tā esot kļūdaini secinājusi, ka “īpaši apstākļi”, kas liek iestādi uzskatīt par mazāk nozīmīgu, ir tikai tad, ja valsts iestāžu veikta tieša uzraudzība ir labāk piemērota VUM regulas mērķu sasniegšanai nekā tieša ECB uzraudzība. Vispārējā tiesa savu interpretāciju balstot vienīgi uz VUM pamatregulas angļu valodas redakciju un pārkāpjot principu, ka visu valodu redakcijām ir vienāds spēks. Vispārējā tiesa kļūdaini neesot interpretējusi tiesību normas, izmantojot augstākstāvošas tiesības, tas ir, samērīguma principu, kas attiecas uz kompetenci. Tā esot kļūdaini noraidījusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ECB novērtējot faktiskos apstākļus, un tā esot tikpat maz, kā iepriekš ECB, pārbaudījusi, vai “īpašu apstākļu” dēļ atbilstoši VUM regulas 6. panta 4. punkta otrajai daļai, skatītai kopā ar VUM pamatregulas 70. panta 1. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja ir jāuzskata par mazāk nozīmīgu iestādi, pamatojoties uz tās apgalvotajiem īpašajiem un faktiskajiem apstākļiem. Tādējādi Vispārējā tiesa pārkāpjot savu pienākumu aptveroši pārbaudīt apstrīdētajā lēmumā pieļautās kļūdas vērtējumā.

2. Ar otro apelācijas pamatu tiek apgalvota apstrīdētā lēmumu sagrozīšana un prasību pamatojumam kļūdainis novērtējums

Vispārējā tiesa esot sagrozījusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu un aizstājusi ECB pamatojumu pati ar savu. Tā kā tā sagroza apstrīdētā lēmuma saturu, tā neesot atzinusi, ka tas neatbilst Savienības tiesību prasībām un pienākumam norādīt pamatojumu, proti, apstrīdētā lēmuma pamatojums neesot konsekvents un esot iekšēji pretrunīgs.

3. Ar trešo apelācijas pamatu tiek apgalvota Vispārējās tiesas procesuāla kļūda, iesaistot aspektus, kas nav tiesvedības priekšmets

Vispārējās tiesas spriedums pārkāpjot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz tikt uzklautai un uz sacīkstes principu balstītas tiesvedības principu. Sprieduma pamatojumā esot norādīti lēmuma pieņemšanai būtiski aspekti, kas neesot pat apspriesti tiesas sēdē.

⁽¹⁾ Padomes 2013. gada 15. oktobra Regula (ES) Nr. 1024/2013, ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību, OV L 287, 63. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Centrālās bankas 2014. gada 16. aprīļa Regula (ES) Nr. 468/2014, ar ko izveido Vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (VUM pamatregula), OV L 141, 1. lpp.